

Janez, je poštenjak in odkrit značaj. V začetku gori za vojno in prostovoljno bi šel zoper sovražnike domovine, a od strahu, da mu ne bi hudobni Gašper ugrabil Majde, postane begun. Četudi je Gašper njegov največji sovražnik, se noče nad njim maščevati in prepove divjim lovcem streljati na beriče in na njihovo spremstvo. To kaže njegovo nenavadno blagosrčnost. — Njemu enaka je Majda, pravi dekliški cvet, ki gori v čistem plamenu za Janeza. — Zavrtnik je grabežljiv skopuh brez srca, Gašper strahopetec in potuhnjenec, ki se boji Janezovih pesti in ga hoče pri kovaču zavratno s kladivom ubiti; vsa vas ga sovraži. Jež je krivoprisežnik. Vsi trije so zastopniki one kmetiške aristokracije, ki zaničuje gostače in kočarje kot nižje vrste ljudi. Ta zoprni kmetiški napuh nam je pisatelj mojstrsko orisal. — Gostaški sin Tine je dobra duša, ki se ga rad naleze in potem vasuje in razgraja.

Kakor nam pisatelj riše pristne kmetiške značaje v jasnih potezah, tako je tudi njih govorica jedrnata in preprosta, njihov dialog povsem neprisiljen.

Prav srečen je začetek igrokaza: V vasi sekajo fantje in dekleta pirhe in pomaranče. Tako nas postavi pisatelj sredi življenja našega gorenjskega ljudstva. Prvo dejanje je najbogatejše v raznovrstnosti prizorov, obenem najbolj poetično. — Drugo dejanje se odlikuje po spretni karakterizaciji gorenjskega kmeta. Ta del igrokaza je najbolj mikaven in poln zdravega humorja. Kovač in kmetje, ki se ž njim pogovarjajo, so — izvemšči neznačajnega Gabra — vsi prijatelji Janezovi, a se ne upajo iz strahu pred gosposko potegniti se za reveža ali nastopiti proti ošabnemu Zavrtniku. Ko pribeži Janez v verigah pred kovačnico, se noben moški

ne upa rešiti ga verig; ljubeča Majda mu jih prebije ter mu dá prostost. Mnogo smeha zbuja šaljivi prizor med kovačem in njegovo prepirljivo ženo. — Tretje dejanje se vrši v gostilni, kjer sklene Gašper pogodbo z Ježem, in Zavrtnik zblazni. Poslednji prizor je najbolj dramatičen v vsem igrokazu. Ulogo blaznega starca je igral pravi umetnik. V četrtem dejanju nas neprijetno pretrese konec, ko je Majda ustreljena vsled nesrečnega slučaja in ko odpeljejo Janeza — še bolj nesrečnega — v vojno, kjer ga čaka rešiteljica — laška krogelja. Gledavec vidi na odru dva blaga, čista človeka, katerima je kruta usoda, ne lastna krivda, ugonobila srečo. Žalibog, da se to pogostoma godi v življenju, a našemu srcu je prebridka ta tragika, in gledavec čuti v sebi na koncu igre neko tesnobo, neko disharmonijo. Pisatelj Finžgar je tu realist, in njegova drama ni pisana za mehkužneže; pa vendar, mislim, večina gledavcev se ne bode mogla ubraniti tega čuta.

V igro so vpletene pesmi, deloma skladbe gosp. Al. Sachsa, deloma narodne popevke. Nekatero pesmi se povsem ujemajo z narodnim koloritom vse igre, druge pa so preumetno harmonizirane.

Igrala se je premiera dobro; igravci so pokazali vseskozi navdušenje za svoje vloge.

Gospod Finžgar nam je z igrokazom „Divji lovec“, s svojim dramatičnim prvencom, vsekako ustvaril literarno delo stalne vrednosti. Igra je na odru najsijajnejše uspela in bode brezdvajbeno ostala ena najpriljubljenejših ljubljanskega gledališkega repertoarja. Porok za to je srečno izbrana snov, zanimivo in naravno se razvijajoče dejanje ter pred vsem eminentno slovenski značaj igre, ki je vzrastla prav na domačih gorenjskih tleh.

— j —

Stokrat mi pozdravljen bodi!

Stokrat mi pozdravljen bodi
solnčni žar, poslan iz néba!
Bog te čuvaj, drobna zeba,
ki oznanjaš vsi prirodi
blaženo pomlad!

Z Bogom moja temna soba,
strani, strani mrtve knjige,
črne misli, težke brige!
Vabi me sprelepa dôba
v blaženo pomlad.

Vstal jestoplimsolnčnim sijem
v prsih čut mi sladkonežen.
Zopet sem Bogú hvaležen,
da živim in žejen pijem
blaženo pomlad.

Anton Medved.